

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RENÉ GHIL

ΑΝΘΙΣΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Κλαύδιος Ζεννί, άδιαφορώδης άν έκείνο τó βράδυ ήταν ή νύχτα τών Χριστούγεννων, εργαζόταν καθισμένος μπρός στό γραφείο του. Έγραφε ένα καινούργιο του μυθιστόρημα. Τό μόνο που τόν ένδιέφερε έκείνη τήν ώρα ήταν τó έργο του, τó όποιο προσπαθούσε νά κάνει καλύτερο άπ' όλα.

— Άλλα που είχε γράψει ώς τότε...

— Όλα ήταν γαλήνια και γοητευτικά γύρω του μέσ' στό αυστηρό γραφείο του, που τó έστύλιζαν ώραια πίνακες και διαλεχτά κομφογενήματα.

— Ό Κλαύδιος όμως ήταν μελαγχολικός έκείνο τó βράδυ. Ένα νεκροκέφαλο που ήταν επάνω στό γραφείο του, τού θύμιζε τή ματαιότητα τών άνθρωπίνων.

— Έσφαγα χτύπησε τó κουδούνι τής έξώπορτας. Άκούγοντάς το, ό Κλαύδιος άνοπήθη, ένά συγχρόνως τó βλέμμα του έπεσε στό κομψό ρολόγι που ήταν επάνω στό γραφείο του.

— Δέκα ή ώρα! έλεε. Πούός μπορεί νά είναι τέτοια ώρα ;... Τι ένόχλησις!

— Όστόσο πήγε και άνοιξε μόνος του, γιατί ή γυναίκα που είχε στην υπηρεσία του είχε πάει από νωρίς νά κάνει Χριστούγεννα μαζί με τούς δικούς της. Ήταν ένας φίλος του.

— Καληπέρα, μεγάλη συγχαρά... τού έλεε. Έρχομαι έκ μέρους τής παρίας μας, που μου έσπεσε έντολή νά σε πάρω, άν δέν θέλεις με τó καλό διά τίς βίσις... Άπόψε είνε Χριστούγεννα και θά γλεντήσουμε... Θά μ' άκολουθήσις ;

— Ό Κλαύδιος άναγε ένα ταγάρo και τού άπάντησε χαμογελώντας :

— Ή άπάντησις μου είνε : όχι !

— Άοι ευέουσι βέβαια ;

— Όχι... Άδύ τήν ώρα εργαζομαι και ή εργασία μου μ' ένδιέφερι πελά... Έως με τήν πρόσκλησι σας μου ύπενθυμίστε πως άπόψε είνε Χριστούγεννα, πράγμα που με κάνει νά σάς άνηθώ δύο φορές!... Θά σου έξηγήσω άμέσως τó λόγο... Άκούγοντας πρό όλίγου τίς καμπάνες, όλες μαζί τίς κομπάνες τών έκκλησιών που χτυπούσαν χαρούμενα, έννοιωσα μέσα μου ένα άίσθημα τόσο μικρό, τόσο θλιβερό, ώστε μου ήυθε ή έπαθμία νά κλάψω, χωρίς νά ξέρω τó γιατί... Δέν έγω λοιπόν βλέπετις καθόλου διάθεση νά γλεντί άπόψε... Μάλλον θά σάς πλίσω με τήν παρουσία μου... Γι' αυτό, σου επαναλαμβάνω, δέν έρχομαι...

Και, δίνοντας τó χέρι στό φίλο του, τόν άποχαιρέτησε, ξαναγυρίζοντας στό γραφείο του γιά νά συνεχίση τήν εργασία του.

ό ίδιος άν όνειρευόταν ή άν ήταν έξύπνιος... Τότε έννοιωσε δύν χείλια ν' άκουμπών πολú γλυκά στό μέτωπο του, κι' άμέσως αυτός άπλωσε τά χερσάκια του άγκαλιάζοντας τó πλαίσιο έκείνο, ένά συγχρόνως δάκρυα και λυγμοί τόν θλίγων, που τόν άποξημίωσαν γιά όλη του τήν όράνια...

— Ό Κλαύδιος, ξαναγυρίζοντας έξωφρα άπό τó μακρινό αυτό παρελθόν, έννοιωσε στό στήθος του μι' άνατριχίλα.

— Ή καρπάνες εξακολουθούσαν νά σκορπίζον στον άέρα τούς πρόσχαρους ήχους των. Άναστένανε και χαμογέλασε μικρά.

— Τά Χριστούγεννα μόνο μιá φορά τά είχε νιώσει έκείνος στην έρημη ζωή του. Τά είχε γνωρίσει στό πρόσωπο τής όνειρεμένης ούτης παρθένας, που είχε σκορπίσει, πρό δεκαπέντε χρόνων, άγνωστες γλυκές, στην όφρανή ψυχή του.

Και, έξωφρα, άνάλαφρα βήματα άνιγήσαν στό διάδρομο... Συγχρόνως μιá κροσταλένια φωνή, άκούστηκε στό σκοτάδι :

— Πατέρα, τί γρήγορα που άνεβαίνεις ;... Τό σκαρπινι μου μου έφρεσε από τó ποδι μου... Δέν μπορώ νά τó βρω...

Και, τήν ίδια στιγμή, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε και μιá νέα όνειρεμένης ώραια ντυμένη στά όλοευκα παρουσιάστηκε. Στάθηκε καταπληκτική και άφρησε νά πείη από τά χέρια τής μιá μεγάλης άνθοδωμής με τριαντάφυλλα.

— Ήταν μιá κοπέλλα δεκαοχτώ ως δεκαεννιά χρόνων, με μιá όμορφη ξανθή, που φαίνονταν άκόμα πού όμορφη με στην σύγχρη τής, καθώς βρέθηκε μπρός στον Κλαύδιο που τήν έκτύταξε έκστατικός.

— Ή, συγγνώμη, κίριε... ελλε τραγουδιστά ή νέα... Ό μπαμπάς κ' έγω, γυρίζουμε άπό μιá έσπεριδά... Αυτός άνεβηκε πρώτος στη σκάια. Έγώ έμεινα πίσω, γιατί έχασα τó σκαρπινι μου κ' έτσι γυλάστηκα στό πατωμα... Νόμισα πως ήταν έδώ τó διαμέρισμά μας.

— Ό συγγνώμη, άντι νά τής άπαντήση, χαμογέλασε... Χαμογέλασε κ' έκείνη και τά βλέμματά τους συναντήθηκαν...

Φαίνοντουσαν σαν νά γνωρίζόντουσαν από άλλους, άν και, όπως θυμόντουσαν δέν είχαν γνωρίσει ποτέ...

Έκείνη, σε μιá στιγμή, ταχτοποιήσε στους όμους της τó μακρύ της επανωφόρι κ' έκανε νά σκύβη γιά νά πάρη από τά ποδια της τó μπουκέτο τών ρόδων που τής είχε πέσει. Μά ό Κλαύδιος, προλαβαίνοντάς τήν, τó πήρε πρώτος και χωρίς νά τής τó δώση τής ελλε με φωνή που έτριμε :

— Δεσπονίσις, δέν θά μείνη λοιπόν τίποτε και σε μένα γιά νά με πείση ότι ό Χριστός πέφασε κι' από τó σπίτι μου και άφρησε τó όδρο του.

Έκείνη τόν έκτύταξε μιá στιγμή σιωπώντας, ένω ή καμπάνες εξακολουθούσαν νά σκορπίζον μέσ' στό σκοτάδι τής χαράς τους και, κοκκινίζοντας τού

Ό Κλαύδιος έγραφε ένα καινούργιο του μυθιστόρημα...

άπάντησε :

— Μπορείτε νά κρατήσετε αυτά τά λουλούδια...

Και σε λίγο, έπρόσθεσε :

— Αίθρι θά παρακαλέσω τó μπαμπά νάρθη κι νά με δικαιολογήσει σε σάς...

— Νά σάς δικαιολογήσι ;... Όχι, δεσπονίσις... Μά, άν δέν με βρίζει πολú άνάξισ σας και θελήσει νά μ' άκουσι, θά τόν παρακαλέσω νά σάς διαβάρη μιá παρακλήσι μου...

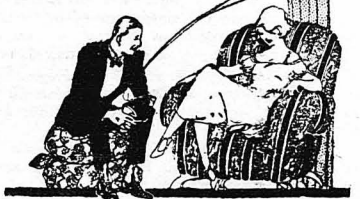
— Ή συγκινήσι του τόν έκανε νά τραυλιέη, τά βλέμματά τους συναντήθηκαν άκόμη μιá φορά, ένω ό Κλαύδιος φιλούσε τά λουλούδια.

Τότε έκείνη, χαμογελώντας του με γοητεία, βγήκε άπό και άρχισε πάλι ν' άνεβαίνει τίς σκάλες.

Ό Κλαύδιος, όταν έμεινε μόνος, έκλεισε τίς πόρτες του, γιατί ή ευτυχία είχε μητρί πειά στό σπίτι του.

Και ή καρπάνες εξακολουθούσαν νά χτυπούν...

Μόλις ήθε ή άνοιξις, ό Κλαύδιος πρόσφερινε από άγάλη τή νέα που είχε πάει τή βραδιά έκείνη τών Χριστούγεννων νά τού προσφέρει τήν καρδιά της κ' ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα...

RENÉ GHIL

Ό Κλαύδιος έκλεισε τότε τά μάτια του, μη ξέροντας πειά κι'